

Nina Mitrović

VIŠE NEĆU HODATI SAM

Star čovjek, u svojim sedamdesetima, hoda stanom, prolazi kroz sobe, dok dani prelaze u noći.

Star čovjek

Život u strahu nije život, ako se nisam dosad bojao, sad sigurno neću početi. Izlazim pod okriljem noći kad nikoga nema, tada nikome ne smetam, star čovjek, tek sjena pod uličnom lampom, ulazi i izlazi iz mraka, baš kao i moja sjećanja. Tuga me sve više hvata, dugo sam od nje bježao, nisam joj dao da me lomi, sad kad sam je prigrlio, shvaćam da ona nije moj kamen spoticanja, da me vuče nazad samo ako je odbijam.

Vraćam se u stan, tamo sam i opet sam, tako je već dani-ma. Viđam samo susjedu s drugog kata, samohranu majku kojoj je neki mangup obećao sve pa otišao da to obećanje dijeli dalje. Ona mi nosi hranu, jedina se ponudila, na tome sam joj zahvalan i zato ne otvaram vrata dok ne ode, gledam je kroz špijunku, ona mi mahne pa brzo pobjegne.

Svako sam jutro na balkonu, pijem kavu, slušam ptice, gledam tužne likove kako se vuku ulicom. Pogledom tražim hrabru ženu sklonu avanturizmu da popijemo čaj iz termos-boce na klupi u parku, prošećemo alejom, slučajno se okrnemo, ona me pogleda pa spusti glavu, meni srce zakuca, kako je kucalo nekad kad sam bio mlad. Na odsluženju roka u Prilepu, sjećam se, pobjegao sam jedne noći, valjali smo se u poljima maka, sutradan me komandir Spasoje izvikao pred svima, naredio da spremam i raspremam krevet dva dana bez prestanka, nije mi bilo teško, mislio sam na butine i crvene makove, nikad je poslije vidio nisam. Pisala mi jednom kad sam stigao u Zagreb, tad je već bila zima i ja sam imao sina.

Sad ga tražim po sobama, nije tu, neću ga naći, otišao je prije dosta godina, otišao da se ne vrati. Ponekad plačem za njim, sjednem i plačem, ne mogu stati, ali uglavnom ne dam suzama da teku, tako sam odgojen, teško se čovjek rješava navika, posebno onih iz djetinjstva, ili mladosti, moj se sin nije riješio heroína. Našao sam ga u njegovoj nekad dječjoj sobi, mršav, bijel, gledale su me njegove oči, kao dječak je bio opet. Onda su ljudi u bijelom došli, odveli tijelo dječaka, više nisam bio otac. Tata.

Tražim ga po sobama, gledam stare slike, pitam se kakav bi bio danas, u strahu ili bi se smijao nad svime ovime. Znao je reći, Camus i ekipa su sve shvatili, ovo je besmisao. Vozio je taksi, čovjek s dvije diplome, znao bi mu reći, ajde sine, nije ni to loše, bar popričaš s ljudima, normalne razgovore vodiš. A on bi me gledao staklenih očiju pa rekao, tata, nema više normalnih. Tako je bilo poslije rata, tako je sada.

U redu u dućanu stoje moji bivši susjedi, više ih ne poznajem, zato mi ne pada teško što danima ne mogu izaći, ubijaju me njihove prazne oči. Gledaju jedni druge kao vukovi, ne bi im ništa falilo da se malo osmijehnu, osmijeh još nisu zabranili. Ne vrijedi da im išta kažem, probao sam jednom, kad je ovo sve tek počelo, rekli mi, matori, šta opće radiš na cesti, skloni se, šta ne vidiš da ćeš poginuti?

Moj je djed u ratu izgubio život, velik je to rat bio, sranjivo pola Europe, i život nije stao, gradili smo dalje, imali smo volje, sad mi ta riječ zvuči poput iluzije. Možda je moj sin dobro rekao, nema više normalnih, tata.

Trudim se ostati zdrav u glavi koliko mogu, zdravo se hranim, rekreiram, dvadeset trbušnjaka, deset čučnjeva, to radim sad, inače šetam po parku, sam. Gledam parove, on je hvata za ruku, ona se odmiče, boji se.

Ne nosim masku, na mom katu svi je imaju. Ne gledam televizor, jučer sam ga izbacio, odnio iz stana u tri ujutro kad nema nikoga, da me ne prijave, ostavio pored kontejnera, netko ga je već odnio. Neka mu je sa srećom, neka zbraja mrtve, ja odavno znam da smo smrtni. I krhki.

Beznačajni smo na ovom planetu, on se vrtilo, bili mi tu ili ne. Mogao sam već umrijeti kao mnogi, moj sin, moja žena, mlada je bila, prelazila s našim malim preko zebre, naletio na njih pijani kum sa svadbe neke, ona se bacila, gurnula dječaka, život mu spasila, dječak bez majke ostao. Išli smo dalje, nismo se predavali, igrali igre, skrivača, učio sam ga pisati i čitati, znao je sva slova prije prvog dana škole, bojao se vode, nisam mu dao da se boji, tjerao ga da maše rukama u pličaku, držao ga da ne potone. Kad je proplivao, nije izlazio iz vode.

Ja ne izlazim iz stana, osim ono malo što prevarim pred zoru. Niti ne znam zašto sam tu, zatvoren, ništa mi ne fali, ali bolje je tako, za svaki slučaj, tako su mi rekli i dodali da kad i taj period prođe, s obzirom na moje godine, možda je bolje da uopće ne izađem. Pitam zašto, doktorica mi spremno kaže, kako zašto, pa zar mi nije jasno da je to jedini način da sačuvam zdravlje, život. Kako da ga čuvam bez zraka, sunca i neba, u šta da gledam, zidove i TV ekran? Nisam ovdje da budem što dulje, nego što jače, da osjetim krv u žilama kako mi kola, da se zaljubim opet, još jednom barem, bez ljubavi nema života.

U mome stanu svira glazba, odzvanja sobama, spotičem se o sjećanja, vraća mi se moja žena, trudna, rukama drži trbuh, kao da će pasti ako ga pusti, pije pivo, jedno si mogu dopustiti, kažem joj, rodit ćeš pijano dijete, ona se smije, dijete je s nama tren kasnije, sve troje smo na klupi, klupa je trula, dijete je sada dječak, porezao se o

neko staklo razbijeno, ne plače, samo gleda krv kako mu niz ruku curi, ja ga privijem na grudi, zagrlim, zagrljaj traje, dječak se ne odvaja, ostajemo tako još malo, dječak odrasta. Kako se brzo sve vraća kad dani postanu sati koji traju i traju i ne prestaju.

Jutra se nižu polako, balkon postaje prozor, prozor postaje hodnik, hodnik kazaljka koja skoro da stoji, ali vrijeme ipak teče, ja se krećem prema svjetlu, mirisu tople kave, izlazim s cigaretom na balkon, i znam šta sigurno neću kad dođe trenutak da izađem opet na cestu. Znam da neću hodati sam, treba mi još jedna sjena pored moje, da hodamo u dvoje, dođemo do rijeke, tamo su djeca, ljudi, životinje, tamo nema policije, tamo je hvatam za ruku, i držim je dugo stisnutu da osjetim da smo stvarni. Da smo ipak ljudi.